

COLLEGAMENTO CH

Rocca di Papa, 20 juni 2015

OPENING EN GROETEN

Opening

Ray Asprer: Dag allemaal! Dag allemaal vanuit Rocca di Papa. Welkom op ons mondiaal Collegamento.

Ik ben Ray van Manilla uit de Filippijnen. Een hartelijke groet aan al mijn landgenoten in onze taal *Magandang gabi po sa inyong lahat!* al: Een groet aan ons allemaal. (Applaus)

We groeten jullie allemaal die dit Collegamento volgen vanuit verschillende delen van de wereld. Hier in de zaal zijn er 50 gen3. (Applaus) Zij vertegenwoordigen een groot congres van 600 gen3 in Castelgandolfo. We groeten Castelgandolfo? (Applaus)

We groeten ook de 50 deelnemers uit Italië aan het congres van het tijdschrift Città Nuova. Verder een honderdtal leden van de lokale gemeenschappen van Rocca di Papa, Grottaferrata, en Marino, onze burens. (Applaus) We groeten ook de leden van het studiecentrum Abbà.

Natuurlijk kunnen jullie zoals altijd tijdens de rechtstreekse uitzending jullie commentaar, groeten, suggesties schrijven via sms N° 00 39 3428730175, of via email: collegamentoCH@focolare.org, of jullie commentaar schrijven op facebook: Collegamento Ch.

VANUIT TAGAYTAY (FILIPPIJNEN) – “United for Peace”

Ray: Het Collegamento is deze keer gunstig voor Azië en Oceanië We beginnen meteen bij de plaats waar ik vele jaren leefde: het Focolarestadje in Tagaytay in de Filippijnen in de buurt van Manilla.... Ik weet dat velen daar het Collegamento rechtstreeks volgen...Maika zou aan de telefoon moeten zijn, een gen. Maika, ben je aan de lijn?

Maika: Hier ben ik.

Ray: Fijn, dag Maika.

Maika: Dag allemaal. Ciao Ray. *Mabuhay!*

Ray: Mabuhay Maika! Hoe gaat het?

Maika: Met mij gaat het goed. Hier in de zaal zijn we heel blij met jullie verbonden te zijn.

Ray: Dag allemaal! Maika, vertel ons iets. Jullie hebben iets voorbereid om ons te laten zien.

Maika: We hebben iets voorbereid.

Ray: Jullie hebben iets voorbereid. Laten we kijken wat jullie hebben voorbereid.

Maika: We kijken samen.

(Muziek)

Maika: (in het Engels met ondertitels in het Italiaans): De verscheidenheid vieren. Bruggen bouwen. Het is een project dat aan de gang is om jonge leiders te vormen om de vrede op te bouwen in de respectieve steden.

Nikko (in het Engels met ondertitels in het Italiaans): Februari jl. waren we samen met een dertigtal jongeren uit Indonesië, Thailand en de Filippijnen, studenten of personen die al werken van verschillende godsdiensten in het Focolarestadje Pace in Tagaytay, in de buurt van Manilla.

Maika (in het Engels met ondertitels in het Italiaans): 4 dagen samen om ons te oefenen om de dialoog te beleven als weg om de onverdraagzaamheid en het geweld te overwinnen. Het was een explosie van inzet en creativiteit.

Nikko (in het Engels met ondertitels in het Italiaans): We hebben samen nagedacht en diep naar elkaar geluisterd. We hebben in team gewerkt en we hebben de waarde van de vergeving, van de offerbereidheid, van het elkaar vertrouwen schenken. Dat alles heeft ons toegestaan om onze culturele en godsdienstige verschillen als een rijkdom te beschouwen. Dit zijn de voorwaarden om bij te dragen tot de oplossing van de conflicten en om promotors te zijn van vrede.

Maika (in het Engels met ondertitels in het Italiaans): In de volgende maanden hebben we andere tijdgenoten van verschillende verenigingen en groepen ontmoet. Het doel was om aan vele anderen de ervaring die we in Tagaytay opdeden door te geven en te begrijpen hoe we antwoord kunnen geven op de problemen van de respectieve steden en wijken, en ons persoonlijk kunnen inzetten.

Nikko (in het Engels met ondertitels in het Italiaans): In de Filippijnen zijn al concrete initiatieven begonnen. In een wijk in Manilla was er een ontspanningsdag voor moslim en christen kinderen om de kennis en het wederzijds respect te vergemakkelijken. In Tacloban in het centrum van de Filippijnen was er een workshop om het zelfvertrouwen en de hoop voor de toekomst in de kinderen, slachtoffers van de rampzalige tyfoon van 2013 te stimuleren.

Maika (in het Engels met ondertitels in het Italiaans): De vrede opbouwen vraagt veel tijd...

Nikko: ...Maar als wij ons vandaag niet inzetten, zullen we die morgen ook niet hebben.

Ray: Dank je Nikko, Maika voor dit werk voor de vrede. Dank je. (Applaus)

Maika: Dank aan jullie.

VANUIT MUMBAI (INDIA)

Ray: We blijven in Azië! We gaan naar Mumbai in India. Annabel zou aan de lijn moeten zijn. Ben je er, Annabel?

Annabel: Ja, dag Ray!

Ray: Dag Annabel, wat mooi jou te horen!

Annabel: We zijn blij dat we kunnen deelnemen aan de rechtstreekse uitzending van het Collegamento...

Ray: Mooi!

Annabel: Hier in Mumbai regent het hard omdat de moessonregens begonnen zijn. We zijn hier met een klein groepje, maar velen zijn verbonden via internet.

Ray: Annabel, We weten dat jullie hard gewerkt hebben voor de Verenigde Wereldweek. Vertellen jullie ons wat?

Annabel: Ja, het kenmerk was de interreligieuze dialoog in actie. Voor de eerste keer hebben we gewerkt met jongeren van verschillende indoebewegingen en -instellingen. We hebben de uitdaging van de verscheidenheid aangegaan. Een groot laboratorium van "dialoog", waar het proces even belangrijk bleek als het eindresultaat. We waren met 150 jongeren van 15 nationaliteiten en van verschillende staten uit India. We waren met boeddhisten, moslims, hindoes en christenen, met veel initiatieven en workshops. We hebben samen gegeten in de families van de gemeenschap van de Focolarebeweging... Dat was allemaal kostbaar om de broederlijkheid te ervaren.

Op 1 mei waren er 3 evenementen georganiseerd. We waren met meer dan 1000 jongeren. We hebben onze overtuiging aan de openbare opinie willen meedelen. De ervaringen van de jongeren van de Rissho Kosei Kai, van de Shanti Ashram en van Anam Prem hebben getuigd van de broederschap die ons al met elkaar verbindt.

We hebben ook de dobbelsteen van Sports4Peace geïnstalleerd op het strand van Mumbai, een van de door de jongeren drukst bezochte plaatsen.

Ray: Mooi, Annabel! Daarna zijn jullie naar het zuiden gegaan nietwaar? Naar Coimbatore?

Annabel: Ja, we waren daar de laatste drie dagen van de Verenigde Wereldweek, te midden van de landelijke situatie en de activiteiten van de Shanti Asram. Het waren heel intense dagen. Toen we van daar vertrokken, waren we blij dat we allemaal samen een stap vooruit hadden gezet op de weg van de dialoog, met de overtuiging dat de universele broederschap geen droom is. Nu gaan we verder met jullie allemaal! Dank je!!!!

Ray: Mooi, dank je Annabel. (Applaus)

VANUIT HONG KONG (CHINA)

Ray: De tijd is kostbaar voor iedereen, vooral voor wie hectisch leven in een metropool zoals bijvoorbeeld Hong Kong in China. Juist vanuit een wijk van Hong Kong sturen Theresa en Sebastian deze geschiedenis

(muziek)

Theresa (in het Kantonees met Italiaanse ondertitels): We zijn Theresa en Sebastian. We zijn al 10 jaar getrouwd en hebben 3 kinderen. Denkend aan ons gezinsleven, hebben we ons afgevraagd: "Wat is het belangrijkste dat we willen geven aan onze kinderen?" We hebben begrepen dat God en Zijn Liefde voor allen het kostbaarste is.

Op een dag spraken we met een vriendin, die maatschappelijk werkster is, en in een arme wijk van Hong Kong werkt. De gezinnen van die wijk verdienen weinig, het zijn eenoudergezinnen of nieuwe immigranten. Het grootste deel heeft geen godsdienstig geloof. We wilden iets doen voor deze gezinnen, maar zij heeft ons uitgelegd dat ze niet zozeer 'dingen' nodig hebben, maar mensen die wat tijd met hen doorbrengen.

Onze kinderen hebben hun lievelingsspeelgoed meegenomen om te spelen en samen te zijn.

Sebastian (in het Kantonees met Italiaanse ondertitels): We hebben ook de lokale gemeenschap erbij geroepen die meteen akkoord was. Zo gaan we om de twee maanden met ongeveer 70 personen naar dit sociale centrum. De echte noden zijn liefde, steun en aanmoediging, iemand die met hen in het leven op weg gaat. We hebben met hen een relatie van wederzijdse liefde en respect opgebouwd en nu zijn we echt vrienden geworden.

Bij gelegenheid van enkele christelijke feesten hebben we hun diepste betekenis kunnen delen door de geschiedenis van Jezus te vertellen. Iedere keer is het moeilijk om weer uit elkaar te gaan en je ziet de vreugde en het verlangen om elkaar terug te zien.

Het kan lijken dat wij het zijn die geven, maar in werkelijkheid krijgen wij veel. We leren om iedereen te beminnen en ervaren de vreugde van het delen. En.... we kunnen onze kinderen het kostbaarste geven wat er bestaat.

Ray: Dank je, dank je, aan Theresa en Sebastian. Hebben jullie de Chinese taal gehoord? Die is mooi. Ik weet niet of de gen3 in Castelgandolfo het Chinees hebben gehoord? Wij hebben jullie applaus gehoord. Kijk, hoe ze antwoorden.

Onze spiritualiteit kwam in Azië in de jaren '60. eerst in de Filippijnen en vandaar in de andere landen van Azië. In Birmania was de eerste die het Ideaal daar bracht Zuster Benedetta Carnovali, een pionier. We herinneren haar vandaag omdat ze de afgelopen maand stierf op negentigjarige leeftijd. In de jaren 1962-1966 heeft ze, eerst in Birmania zoals we zeiden en dan in Thailand, veel jongeren in contact gebracht met de spiritualiteit van de eenheid.

IN DIALOOG MET EMMAUS, JESUS, GENEVIEVE

Ray: Nu gaan we verder en we nodigen Emmaus, Jesús en Geneviève uit om hier plaats te nemen.

We brengen hier een moment samen door in de woonkamer van een familie.

Emmaus: Dank je.

Ray: Emmaus en Jesús hebben onlangs twee landen in Oost-Europa bezocht: Wit-Rusland en Polen. Geneviève daarentegen was in Nairobi, in Kenya, voor een belangrijk internationaal gebeuren over de Gemeenschapseconomie.

We beginnen meteen bij jullie reis. De eerste etappe was Wit-Rusland. Ik weet niet of we dat op de landkaart zien. Wit-Rusland, kijk waar het is. We weten dat jullie voor de eerste keer dat land bezocht hebben. Dat jullie de gemeenschap van de beweging hebben leren kennen, die klein in aantal is, maar heel levendig. Jullie werden er hartelijk verwelkomd.

Maar voordat we naar jullie luisteren, kijken we naar één van hun geschiedenissen.

WIT-RUSLAND – een gemeenschap in actie

2'49''

Andrei Papkouski (in het Russisch): Ik ben 26 jaar getrouwd met Angelika, We hebben 5 kinderen en wonen in een flatgebouw in Minsk, de hoofdstad van Wit-Rusland. We hebben veel bureaus van verschillende godsdiensten of andere overtuigingen. Onder hen zijn er orthodoxe, katholieke, protestantse christenen en atheïsten. We proberen elke dag te leven volgens het principe van de liefde en ons met respect te richten tot allen. Onze stad heeft 2 miljoen bewoners,

maar slechts vier katholieke kerken. Onze kerk is niet groot, integendeel! Die is heel recent, want tot voor kort baden we in een zaal van de gemeente.

Anzhalika Papkouskaya (in het Russisch): Nu komen we samen om in een kleine kapel te bidden die gebouwd werd met de giften van de gemeenschap. Daarin kunnen 50-60 personen ondergebracht worden. Daarom volgt het grootste deel van de mensen 's zondags de viering vanop straat. Wij gezinnen die proberen te leven volgens het Ideaal van de eenheid, zetten ons in om de levende kerk op te bouwen.

Andrei (in het Russisch): We hebben gemerkt dat onze pastoor moeite had om zijn pastorale dienst te organiseren. We hebben begrepen dat hij hulp nodig had. We hebben ons tot hem gericht met deze vraag: wat kunnen we concreet doen voor onze parochie? Hij was getroffen en heeft ons voorgesteld om een container te kopen en die om te vormen in een zaal voor de catechese. Hij zei dat dat 3000 dollar zou kosten, een heel hoge som voor ons.

Angelika (in het Russisch): Om zoveel geld te verzamelen, moest er hard gewerkt worden: de personen opbellen, uitleggen waarvoor dat zou dienen. De gezinnen van onze groep hebben ons met enthousiasme geholpen. Na twee maanden hebben we de container kunnen inhuldigen als zaal voor de catechese. We zijn heel blij dat ons samenwerken, het wederzijds vertrouwen en de eenheid zo'n concreet en zichtbaar resultaat hebben voortgebracht.

Ray: Emmaus, waarom zijn jullie naar Wit-Rusland gegaan? Welke indruk had je dit volk persoonlijk te leren kennen...?

Emmaus: Het heeft indruk op me gemaakt, het was een emotie die twee terug te zien uit Wit-Rusland die ons echt heel warm en met liefde hebben verwelkomd. We zijn naar Wit-Rusland gegaan omdat het bezoek aan een zone uit Oost-Europa op het programma stond: Polen. We hebben gehoord en begrepen dat Wit-Rusland in Polen dat deel was dat in de moeilijkste omstandigheden leeft, op sociaal, politiek en economisch vlak. We hebben daar willen beginnen om een teken te geven dat we bij de laatsten wilden beginnen.

Het heeft een sterke indruk nagelaten, want we hebben er een volk aangetroffen, zoals jullie zeiden, een kleine maar levende gemeenschap, waar de focolarini alleen een paar keer per jaar naartoe kunnen gaan. ook vanwege moeilijkheden van allerlei aard, maar ze gaan vooruit, ze staan open en hunkeren naar een spiritualiteit, naar evangelisch leven. Tegelijkertijd bevinden ze zich geografisch gezien te midden van vele volkeren en daarom kunnen ze als een brug zijn tussen al deze volkeren, ook al is het daarom dat ze juist een toneel waren van talrijke strijden. Ze werden sterk verdrukt en hebben vaak in veel omstandigheden hun eigen identiteit moeten versterven. Maar dat maakt hen ook tot een uiterst ontvankelijk en open volk. Ze zijn in staat om het goede en het kwade te vatten. Je voelde dat onze gemeenschap daar sterk de verantwoordelijkheid voelt dat hun volk het goede zou aannemen, deze spiritualiteit zou aannemen en dat deze geest van eenheid zich steeds meer zou verspreiden. Zij zien die als essentieel om hen hun echte identiteit te geven van Jezus. Jezus die van Wit-Rusland is

Jesús: Om maar een voorbeeld te geven hoe Wit-Rusland echt ook strategisch kan zijn voor de dialoog, we kunnen zeggen dat de contacten tussen katholieken en orthodoxen heel harmonieus zijn, wat niet zo gemakkelijk is in die context daar. Ze hebben ons dat onderstreept.

We denken dat het een vruchtbaar terrein kan zijn, voor de dialoog tussen een meer Oosters en een meer Westers Europa.

Verder is de capaciteit van de mensen om te beminnen heel groot. Een voorbeeld. De laatste mis hebben we bijgewoond in één openbare kerken, één van de weinige die er zijn. Ze hebben die opgedragen in het Wit-Russisch, want het is vooral in de kerken dat ze Wit-Russisch spreken en in het Latijn uit liefde voor mij, opdat ik iets zou kunnen volgen, want ik en Wit-Russisch...

Het is een volk dat ons sterk getroffen heeft. Ze hebben ons hart veroverd.

POLEN – Eka: de geschiedenis van een bedrijf van de Gemeenschapseconomie/Economie van Gemeenschap

Ray: Jullie reis ging dan verder in Polen. We hebben gehoord dat jullie tussen de verschillende afspraken in die dagen, twee bedrijven bezocht hebben van de Economie van gemeenschap: het eerste heet “Complex Project”, in de buurt van Krakow. ‘Complex Project’ houdt zich bezig met het ontwerpen van bruggen, wegen en infrastructures met een vijftigtal werknemers.

Over het tweede bedrijf hebben we een video: wat hebben volgens jullie deze tangen en de soep gemeen? Laten we kijken, het is een mooie ervaring.

Boguslaw Musiolik, voorzitter bedrijf EKa (in het Pools): In 1991 is ook in Polen het project Gemeenschapseconomie/Economie van Gemeenschap begonnen. In het begin hadden we er een negatief idee van, alsof het een terugkeer was naar het communisme. Vervolgens hebben we in korte tijd gemerkt hoe verschillend dat was. Het is een idee dat ertoe brengt om naar de ander te kijken. We werden er door aangestoken.

Korte tijd daarna hebben we twee jongeren uit Slesie ontmoet die voedingsproducten uitdeelden. Ook zij werden aangetrokken door het perspectief van de Gemeenschapseconomie/Economie van Gemeenschap. We hebben beslist om samen door te gaan, door een gemeenschappelijk bedrijf op te richten. Ondanks het feit dat de respectieve sectoren heel verschillend waren, heeft het idee ons zo sterk verenigd dat het een grote synergie tot stand bracht. Het bedrijf heeft zich snel ontwikkeld.

Speaker (in het Italiaans): Na het einde van het communisme begon het buitenlandse kapitaal in Polen binnen te stromen als een onstuimige rivier. Er ontstonden winkelcentra en grote supermarkten in concurrentie met de lokale handel. Vele bedrijven gingen failliet.

Robert Szczepanski, CdA EKa (in het Pools): De crisis was sterk. Verschillende bedrijven betaalden ons niet. We hebben dus aanzienlijke verliezen geleden. Jammer genoeg werd ik in diezelfde periode getroffen door een herseninfarct en was ik anderhalf jaar niet aanwezig in het bedrijf. Ik kon alleen maar bidden, terwijl mijn vennoten het bedrijf zo goed mogelijk verder brachten.

Alojzy Lazar (in het Pools): Een van de failliete bedrijven was ons enkele tienduizenden zloty's verschuldigd. We stonden voor twee keuzes: ofwel via gerechtelijke weg de schulden

opeisen ofwel een dialoog beginnen om de voor hen heel moeilijke situatie aan te pakken. We hebben de tweede mogelijkheid gekozen.

Speaker (in het Italiaans): Ze kwamen er zo toe om 4 werknemers aan te nemen en tot de winkel over te dragen aan Eka, hun typische soep 'Zurek' inbegrepen, op basis van roggemeel, die het produceerde als familiebedrijf.

Alojzy Lazar (in het Pools): Het effect van deze verandering is dat we vandaag Zurek en Smalek produceren en deze twee voedingsmiddelen zijn ons sterke punt.

Robert Szczepanski (in het Pools): Nu hebben we bijna 40 werknemers. We zijn 6 vennoten van Polen en één van Duitsland. We hebben een omzet van 9 miljoen zloty's per jaar. Ik denk dat het de moeite waard is om een bedrijf vooruit te brengen dat steunt op de waarden van de Gemeenschapseconomie.

Ray: Het is mooi al die talen te horen, al die verschillende talen.

Hebben jullie die soep Zurek kunnen proeven?

Emmaus: Ja, heel lekker.

Jesús: Heel lekker.

We moeten zeggen dat de dag dat we het bedrijf hebben bezocht, in de kranten het bericht stond dat deze soep de prijs kreeg van het beste voedselproduct van het jaar in Polen. Jullie hebben het gezien, het is echt indrukwekkend, alles is voortgekomen uit een daad van liefde. Die drie vrijwilligers waren gen, en dat wil wat zeggen. Zoals Chiara zei: de nieuwe generatie zal een nieuwe cultuur brengen. Het is ook heel belangrijk wat zij gezegd hebben. Van de ene kant is dat een sterk teken voor Polen, die deze fase van het Sovjet-communisme achter zich wil laten, die heel hard is geweest voor hen, maar van de andere kant let het goed op om niet zomaar onkritisch het kapitalistisch liberalisme aan te nemen, dat doorgaat met verschoppelingen voort te brengen en, mensen te dwingen om te migreren.

De Gemeenschapseconomie is echt de oplossing. Het zijn twee bedrijven, maar het is een klein teken, maar het zijn twee behoorlijke bedrijven met 40 werknemers en daar heerst een totaal nieuwe cultuur. In het andere bedrijf zijn de personen die er werken van verschillende kerken. Het zijn niet alleen katholieken. Toen we daarheen zijn gegaan, hebben we hen één voor één gegroet. Het was indrukwekkend. Ze zijn gestopt met werken en hebben een uur, anderhalf uur met ons gesproken en ons één voor één gegroet. Prachtig.

Ray: En Polen vandaag, de sterkste indruk?

Emmaus: Een beetje begrijp je dat ook uit wat Jesús heeft gezegd en uit wat we gezien hebben. Je voelt daar echt een rijk volk, rijk aan waarden, energie, creativiteit en fantasie. Een volk dat in zekere zin dat alles wil verdedigen. Het leek ons dat wat het Ideaal, de spiritualiteit van de eenheid nog kan geven aan dat volk, is een beetje de bekoring overwinnen zich te verdedigen om zich compleet open te stellen en al zijn rijkdommen te schenken.

Daarom zeiden we hen: sluit jullie niet op in het bestrijden van wie proberen om binnen te dringen en jullie dingen te brengen waarvan jullie niet houden. Verdedig de dingen waarvan jullie houden, zeker, maar geef waarvan jullie houden, omdat het zeker beter is dan wat de anderen jullie brengen. De anderen zullen dat weten te vatten en te waarderen.

Een uitnodiging tot openheid, die volgens mij aangenomen werd.

Jesús: We hebben er ook een Werk van Maria gezien dat echt Pools was, heel trots op wat het is, en wij hebben deze inculturatie aangemoedigd in deze cultuur die zo rijk is en met het bewustzijn van een culturele, nationale, politieke en godsdienstige heel sterke identiteit, tegelijkertijd met die uitdaging te kunnen dialoog voeren met het andere Europa dat moeite heeft om zijn christelijke identiteit te erkennen. Het lijkt ons een groot geschenk voor heel Europa, Polen, echt een groot geschenk voor heel Europa.

Ray: Dank je. Deze dingen die jullie ons zeggen, verrijken ons.

KAMEROEN – een bedrijf van de Gemeenschapseconomie/Economie van Gemeenschap voor het kweken van kippen

Ray: Met ons is Geneviève. Je komt uit de Centraal-Afrikaanse Republiek en sinds enkele maanden werk je op het Centrum van de beweging. Eind mei was je in Nairobi, in Kenya, waar er dieper werd ingegaan op de Gemeenschapseconomie.

Als we spreken over de Economie van Gemeenschap, over armen, financiën, denken we meteen aan de encyciek van paus Franciscus, die aan het publiek werd gepresenteerd twee dagen geleden. De titel ervan is “Laudato Si’. Over de zorg voor ons gemeenschappelijke huis”, nl. over de ecologie en de toekomst van onze planeet.

Een sterk document dat de gewetens heeft wakker geschud en nog wakker schudt op vele niveaus

Juist in de inleiding haalt paus Franciscus ook de gedachte aan van patriarch Bartholomeus I van Constantinopel, een gedachte die hij zich eigen heeft gemaakt. .

Veel tweets werden gepubliceerd van de account van paus Franciscus. Ik lees er twee.

De eerste: “Elke gemeenschap heeft de plicht om de aarde te beschermen en de voortzetting van haar vruchtbaarheid te garanderen voor de toekomstige generaties.”

De tweede tweet: “Er is een diepe relatie tussen de armen en de broosheid van de planeet.

Maar laten we terugkeren naar Nairobi. Jullie kwamen er samen met ondernemers en jongeren geïnteresseerd in Economie van gemeenschap van vele landen van alle werelddelen... Maar waarom juist in Afrika? Vertel me dat straks.

Eerst zien we een reportage. We luisteren naar Mélanie, uit Yaoundé, in Kameroen.

Melanie Njonou: (in het Frans): Ik ben Mélanie Njonou uit Douala in Kameroen en heb een onderneming van de Gemeenschapseconomie/Economie van gemeenschap. Mijn bedrijf houdt zich bezig met het kweken van kippen. We kopen kippen die een dag oud zijn. We kweken die en na 45 dagen verkopen we die.

We hebben veel moeilijkheden gehad, maar we hebben die beleefd in deze geest van de Gemeenschapseconomie. Iedere keer als we problemen hebben, komen we samen, we delen onze moeilijkheden en dragen die samen. We moedigen elkaar aan en beginnen opnieuw te werken. Nu denken we van 1000 kippen stilaan over te gaan tot 4000 kippen. Na vier jaar zijn er 32 gezinnen die voordeel halen uit onze activiteit. Want bij ons zijn er veel gezinnen die vanwege de armoede er niet in slagen om in hun voeding dierlijke proteïnen te integreren.

Daar het gaat om personen aan wie echt het noodzakelijke ontbreekt, geven we bij elke verkoop aan hen 1 of 2 kippen volgens het aantal personen in hun familie. We lijden geen verlies omdat we een winst hadden die ons toestond, om elektriciteit te brengen in heel het bedrijf en dat vergemakkelijkt het werk heel erg.

De Gemeenschapseconomie is voor ons iets heel sterks omdat er in onze culturen al “het delen” bestaat. Nu willen we begrijpen hoe we ons kapitaal in relaties kunnen uitbreiden tot andere bedrijven. (Applaus)

Ray: Dank je, Mélanie

KENYA – Vijfde internationaal congres van de Gemeenschapseconomie/Economie van Gemeenschap

Geneviève, dat congres over de Economie van Gemeenschap: Waarom de ondernemers in Nairobi in Kenya concentreren en niet in New York of Londen, of Tokyo, of Peking?

Geneviève: Dank je Ray, Ik denk dat toen Chiara de Gemeenschapseconomie in 1991 gelanceerd heeft, is dit project in Afrika ook meteen gestart. Maar daarna hebben we gezien dat er vele moeilijkheden waren. Die werkelijkheden zijn praktisch verdwenen.

In 2011 was er het eerste Panafrikaanse congres van de Gemeenschapseconomie in Afrika. Na dat congres hebben we veel leven gezien in Afrika. In 4 jaar tijd is er sprake van 25 bedrijven in Afrika van de Economie van Gemeenschap. Er was veel vraag van de universiteiten om de Gemeenschapseconomie te onderrichten. We hebben een universiteit die zich uitgegeven heeft als universiteit van de Economie van Gemeenschap. De bisschoppen vragen veel conferenties, en ook overal.

Onlangs ook hebben ze op de synode van de Gereformeerde Kerken in Congo gewild dat de Gemeenschapseconomie gepresenteerd zou worden.

Uitgaande van dit leven, hebben we gezien dat het belangrijk was een nieuw congres te houden dat meer diepgang zou geven aan al dat leven.

Een belangrijk element, om te antwoorden op jouw vraag, was dit: spreken over de economie uitgaande van het Afrikaanse werelddeel was heel nieuw, maar nog meer: spreken over de bijdrage die Afrika kan geven aan heel de mensheid, is een gebeuren dat nog nooit plaatsvond.

Ray: Mooi. Geneviève, mooi. die bijdrage van Afrika. Wat geeft de Economie van Gemeenschap aan Afrika?

Geneviève: Die vraag heeft twee aspecten. Ik heb gezien dat Afrika een getuigenis kan geven van het echt beleven van de broederschap. Want je zag hoe, ondanks het feit dat ze weinig hebben, de gemeenschap beleven een erfgoed, een rijkdom gaf die we niet kenden.

Maar van de andere kant, door te spreken over de Gemeenschapseconomie, zag je heel duidelijk op dat congres dat die Gemeenschapseconomie echt heel het charisma van de eenheid brengt. Uitgaande van dat licht van het charisma van de eenheid, denk ik echt dat Afrika een heel belangrijke bijdrage kan leveren op deze weg naar de broederlijkheid.

Ray: Dank je Geneviève

EEN BED & BREAKFAST IN LASTRA A SIGNA (Firenze-Italië)

Ray: Voor veel personen, soms voor hele volkeren is het overleven of wat meer welzijn alleen een illusie. Elke dag worden gemiddeld 42.500 personen vluchtelingen. Volgens het jaarlijks verslag van het hoog commissariaat van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen, als de geforceerde migranten in de wereld een natie zouden vormen, zou dat de vierentwintigste staat zijn in de wereld wat het aantal inwoners betreft.

Vaak is de enige reactie van de staten muren bouwen, muren die zich vermenigvuldigen, ook in Europa om de stroom van migranten die komen via land tegen te houden. Juist in deze dagen zijn ze in een land van Europa aan het denken om nieuwe muren op te trekken.

Dan de schepen op de Middellandse Zee.. Een niet tegen te houden verschijnsel, dat iedereen interpelleert.

We zien wat een familie in Italië, in de buurt van Firenze, gedaan heeft ...

Opschrift: Lastra in Signa, Firenze (Italië)

Carla Santetti (in het Italiaans): Soms lijken we echt in de toren van Babel te zijn, want je hoort duizend talen allemaal tegelijk, omdat iemand iets heeft begrepen en dat probeert uit te leggen aan een ander en dus ook dit is heel mooi.

Voor hen is Italiaans leren het belangrijkste, want op die manier kunnen ze zich beter integreren. Dat is niet gemakkelijk, want niet met iedereen zijn we erin geslaagd om hetzelfde niveau te bereiken.

Jongen (in het Engels): Ik heb proberen te vluchten... Libië is niet gemakkelijk. Ze mishandelen je. Vaak sloegen ze ons. Daarom als je een boot ziet, klim je daarin om te vluchten en hier te komen.

Jongen (in het Engels): Mijn boot had problemen bij de overtocht. Veel personen zijn verdronken. De Italiaanse hulpploegen hebben ons gered en naar Sicilië gebracht.

Jongen (in het Frans): Op zee dachten we dat we zouden sterven, want de boot was te vol. Ik bedank de Italianen heel erg. Ik zou jullie vragen om als jullie tijd hebben, ons verschillende beroepen aan te leren opdat onze kennis zou toenemen.

Davide Santetti (in het Italiaans): We hebben een bedrijf van Bed & Breakfast. Er werd ons gevraagd om deze jongens – ik noem hen jongens – immigranten op te vangen. Het zijn vluchtelingen die uit Libië komen. Het grootste deel van onze structuren hebben we ter beschikking gesteld, natuurlijk met grote economische offers. We zijn nu met 68 jongens verdeeld over vier kleine gebouwen. Wat we altijd proberen te doen is de persoon in het licht stellen.

Muziek

Vrouw – werkster in een sociale coöperatie (in het Italiaans) De verblijfsvergunning die jullie hebben is een verblijfsvergunning om asielrecht aan te vragen.

Davide Santetti (in het Italiaans): Het contact met de instellingen is periodiek. De lokale overheid van Firenze is komen controleren: zowel de Gezondheidszorg, als de viceprefect in persoon die de ruimtes heeft bezocht en ze geschikt heeft geacht. Hij was blij te zien dat de menselijke relaties zichtbaar waren: dat wanneer die jongens ons zien, hun ogen oplichten, zoals ook die van ons, we krijgen ook veel van hen.

Carla Santetti (in het Italiaans): Het is niet allemaal rozengeur en maneschijn, in de zin dat er zijn die zeggen: „Geweldig, ga zo door” en anderen die zeggen: „In het dorp zijn er veel kleurlingen, maar wat komen ze hier doen? Waarom zijn ze hier? Misschien verdienen jullie iets...”. Kortom, het is niet dat deze dingen aangenaam zijn, want ook wetend waarom je dat doet en hoe je dat doet, blijf je...

Davide Santetti (in het Italiaans): Buren bleven in het begin vragen..., wie zijn die... deze personen?” Ik heb hen daarom uitgenodigd om het huis binnen te gaan, hen in de ogen te kijken en te begrijpen dat achter die twee ogen een geschiedenis schuilgaat, net zoals alle anderen, vele geschiedenissen. Kijk, en vanaf het moment dat de vonk overgesprongen is, werken deze buren samen, brengen ze dat...

Met de eerste behoeften vooral van winterkleden, truien en jasjes, krijgen we alles van de gemeenschap van de Focolarebeweging.

Lorenzo Santetti (in het Italiaans): Ik denk dat het iets is wat feitelijk normaal is. Onafhankelijk van de huidskleur, blank, zwart of blauw, wat je wilt. Een persoon is een persoon. Als ik hen zie is het alsof ik een vriend zie, een kennis, een persoon die ik ken, het is niet zo dat ik zie...zoals vele personen die hen misschien op straat met de vinger nawijzen: „Een monster, ze zijn gekomen om ons werk stelen!” Nee. Dat is niet waar. Ze stelen niets, integendeel.

Meisje (in het Engels): Toen ik Libië had bereikt, heb ik een boot genomen voor Italië... Ik werd zwanger. In deze moeilijke situatie heb ik Carla geroepen, opdat ze mij zou helpen. Nu ben ik blij, want ze beschouwen mij als een dochter en zij zijn als mijn familie.

Francesca Santetti (in het Italiaans): Sinds mijn familie met dit avontuur begonnen is, is mijn familie groter geworden, omdat ik met enkele jongens en meisjes die we door deze ervaring hebben leren kennen, juist een relatie heb gevonden als met broers en zussen. En dat is echt een concreet feit.

Davide Santetti (in het Italiaans): We hebben gedaan zoals in de fabel van de kolibrie. Wanneer een brand uitbreekt, denkt de kolibrie eraan om een druppel water te gaan halen in het meer in de buurt en hij laat die op het vuur vallen. De leeuw moppert op hem en zegt hem: „Maar wat doe je? Je zult toch nooit het vuur kunnen blussen!” En de kolibrie antwoordt hem: „Ik doe mijn deel”. Ook wij zullen zeker het vuur niet blussen. Maar misschien doen we een klein beetje ons deel, misschien...

Opschrift: in het laatste jaar heeft de familie Santetti 817 migranten opgevangen en begeleid.

Ray: Dank je Carla, Davide, Francesca, Leonarda en Lorenzo.

En dank je aan allen die in vele delen van de wereld met hun druppeltje bijdragen...

Uit deze geschiedenis hebben we begrepen, Emmaus dat het mogelijk is om samen te leven en de verscheidenheid te aanvaarden te midden van veel moeilijkheden. Twee maanden geleden was je bij de Verenigde Naties. Nu ben je sinds vier dagen terug van de Europese Commissie, een instelling die het hart vormt van Europa in Brussel. Je werd er uitgenodigd samen met 15 andere religieuze leiders. Het thema van het debat was juist: Samen leven en de verscheidenheid aanvaarden.

Welke bijdrage heb je kunnen geven, Emmaus? En wat was je indruk?

Emmaus: De bijdrage die ik heb kunnen geven, denk ik, komt van die ervaring die we gezien hebben en van de duizend andere ervaringen die we beleven in de Focolarebeweging. Want ik voelde dat wat ze in deze instellingen sterk verlangen, is concrete voorbeelden te hebben van goede praktijken van samenleven. Want er worden veel woorden gesproken. En het is niet dat ze dat met tegenzin doen, ten voordele van de vrede, van een vreedzame samenleving, van de dialoog, want ze zijn ook bezield door die principes, door die idealiteit, waarvoor deze instellingen ook ontstaan zijn. Het zijn nobele instellingen waar ze daarvoor werken. Maar ze beseffen dat hun werk weinig resultaat heeft, dat ze maar weinig vruchten voortbrengen. Ze beginnen te beseffen dat er iets ontbreekt. En dat leek me belangrijk, dat ze dat zouden beseffen, en dat ze wat hen ontbreekt zoeken in de godsdienst, in de godsdiensten, in de godsdienstige principes. Dit leek me heel mooi.

Emmaus: Ik weet niet of ik er nog iets mag aan toevoegen.

Wat vooral in de laatste bijeenkomst belangrijk was is - jullie zijn op de hoogte gebracht ervan via de pers, wat er gebeurd is, van de toespraken die er geweest zijn – dat in allen het verlangen leeft om te komen tot die vreedzame samenleving. En ook ik vroeg me af: maar waarom komen ze daar niet toe? Waarom bereiken ze niets?

Die Europese Commissie, dat Europa, de eenheid van Europa is geboren om de minderheden samen te brengen, de verschillende Europese staten. In zekere zin is ze erin geslaagd om vrede te brengen, om traktaten uit te vaardigen. Maar waarom is ze er niet in geslaagd om open te staan voor allen, om ook de anderen op te nemen. Ik heb de indruk te begrijpen dat het komt omdat ze de universaliteit hebben verloren. Ze wilde een geheel vormen, ze wilde werken in synergie met allen. Maar daarna gingen de verschillen overheersen, de belangen van een staat boven die van een andere, een grotere rijkdom, een grotere politieke macht, een grotere sociale samenhang. Door zich zo te verdelen, slagen ze er niet meer in om die ene ziel te hebben, die hen zou toestaan om de nieuwe problemen aan te pakken, zoals het probleem van de vluchtelingen die komen, de immigranten die om opvang vragen. Maar als ze niet eerst die intrinsieke eenheid vinden, is het moeilijk zich open te stellen voor de anderen. De intrinsieke eenheid vinden ze niet als ze zich niet openen voor een universaliteit. Ze zijn aan het ontdekken dat die universaliteit van God komt, dat je universeel kunt zijn alleen als je een gemeenschappelijke vader erkent. En hier vragen ze hulp aan de godsdienst.

Dat lijkt me een teken van de tijd en ondanks de moeilijkheden die dit met zich meebrengt, zijn wij getuigen dat het mogelijk is. We moeten dat getuigenis vooruitbrengen. Dat voelde ik heel sterk, maar ook zij hebben dat gevoeld. Op het einde zeiden ze: “Nu hebben we elkaar leren kennen en zo zullen we doorgaan met samen te werken.” (Applaus)

Ray: En we gaan verder.

We bedanken Emmaus, Jesús en Geneviève. Het was een heel rijk moment. Dank je.

Emmaus: Ook jullie, allemaal bedankt. (Applaus)

EEN GROTE FAMILIE DIE BLIJ IS VOOR ‘WIE KOMT’ EN DIE LIJDT VANWEGE ‘WIE VERTREKT’

Ray: Onze familie is een familie, een grote familie..., maar blijft altijd een familie. Zoals alle families is ze blij voor wie komt en lijdt ze voor wie vertrekt. En in deze laatste dagen zijn er verschillende bijna tegelijkertijd vertrokken.

OMAR DÍAZ en CLAUDIA GISLER

Door een infarct stierf Omar Díaz, 46 jaar oud, in het Focolarestadje van O'Higgins, Argentinië. Hij was een focolarino, verantwoordelijk voor de vorming van de jongeren in het stadje, waar tientallen jongeren uit heel de wereld voorbij kwamen en hem zo gekend hebben. Ook Anita en Abraham.

Anita: Voor ons die hem gekend hebben, was het bericht van zijn dood zondag jl. een klap. Hij heeft niet alleen velen van ons gevormd, maar hij was ook een vriend, een broer, van hen met wie hij samen geleefd heeft, van wie hij gevormd heeft: allen kunnen zeggen dat hij een concrete liefde had. Velen beschouwen hem als en zeggen van hem dat hij als een vader is geweest van hen.

Abraham: Het volstaat te kijken naar de *social network* om te zien wat hij was voor velen. Op zijn begrafenis waren er meer dan 1000 jongeren uit heel Argentinië. Ze vertegenwoordigden alle jongeren die door hem begeleid werden. Van wie zij die hem gekend hebben en zij die hem niet gekend hebben, nog een grote dank van allen, Omar. (Applaus)

Ray: De dag erna is wegens een ziekte Claudia Gisler, vertrokken, focolarina uit Zwitserland die gemeenschappen van de beweging begeleid en bemind heeft van verschillende steden.

GRAZIELLA DE LUCA

Op 9 mei is Graziella, Graziella de Luca, vertrokken, één van de eerste vriendinnen van Chiara, die in haar altijd een gave zag, een speciaal elan om het Ideaal van de eenheid door te geven. We hebben twee korte ervaringen gekozen die ons haar beter laten kennen: bijna ontmoeten...

Graziella: Een persoonlijke ervaring.

Ik werkte toen in Trente bij het kantoor van Financiën, het was oorlog. Zoals vele jongeren had ik ook vanwege de oorlog de studie moeten laten om te gaan werken en zo mijn familie te helpen. Vlak naast mijn bureau werkte er een bediende, die wanneer ze de sirene hoorde gaan, zich blokkeerde en niet meer in staat was om een stap te verzetten. Ik had helemaal geen moeite om de schuilkelder te bereiken, ik zou geen moeite gehad hebben om de schuilkelder te bereiken, maar op dat moment leek het me heel duidelijk dat God me vroeg om bereid te zijn om te sterven voor deze vrouw, voor deze collega. Ik nam haar onder de arm en samen gingen we op weg naar de schuilkelder. Dit één, twee, drie... tien keer per dag.

Ons sterk idee was dit: eerst doen en daarna spreken. Ik had tegen mezelf gezegd dat als God me geen duw in de rug had gegeven, ik nooit zou hebben gesproken over ons Ideaal tegen

deze collega op kantoor. Alleen vroeg deze mevrouw me op een bepaald punt: "Maar zeg eens, waarom doe jij dat?" En ik zei: "Wel, luister, als jij mijn zus was, zou je dat zeker voor mij doen als ik in jouw situatie verkeerde of ook jouw zus zou dat voor jou doen." "Maar voor geen goud van de wereld – zei ze – zou ze dat doen! Zeg me dus: waarom doe je dat?"

Op dit punt leek het me dat het moment echt gekomen was om haar te vertellen over onze grote ontdekking van God als Liefde. Maar ik verwachtte niet dat ze zo zou reageren. Van zodra ik klaar was met te spreken, vertelde ze mij al haar zonden. Ik suggereerde haar om naar een priester te gaan om te vertellen wat ze tegen mij had gezegd, want ik kon haar de absolute niet geven. Maar ondertussen zei ik bij mezelf: wacht een moment, want hier moeten we zeker spelen. Ik zeg: "Luister, begin meteen te beminnen, wacht niet tot het moment dat je naar de priester gaat, begin zo, meteen om het even wie aan je voorbijkomt lief te hebben". Vanaf dit moment begon een nieuw leven voor haar.

Wij hadden uit het evangelie begrepen hoe we onze broers en zussen moeten beminnen: bereid zijn om te sterven voor hen.

Gode. Nu maken we een sprong vooruit. Het zal rond 1964 zijn. Ik bevond me in New York en een Braziliaanse mevrouw die werkte voor de televisie in de Verenigde Staten. Ze, was de moeder van een jongere die in Brazilië door het Ideaal was veroverd en dreigde naar het focolare te gaan. Zij was er helemaal tegen, maar daar ze niet in haar land was, wilde ze deze zo gevaarlijke personen leren kennen.

Ik heb haar uitgenodigd op het avondeten en toen ik dacht aan de milieus die zij bezocht, probeerde ik me aan te passen aan haar gewoontes. Een avondmaal waar je u tegen zegt, dus in een geschikte omgeving met gedempte lichten en achtergrondmuziek. Voordat ze aankwam, hebben we afgesproken niets te zeggen over het Ideaal.

Het was een prachtige avond. We spraken over muziek, over beroemde platen. Toen ze wegging, heeft ze me een prachtige halsketting gegeven die ik meteen heb omgedaan en we hebben elkaar toegewenst om elkaar nog meer te ontmoeten.

Een mislukking? Een nutteloze avond? Neen. Dat was niet mogelijk, want onder ons was Jezus in het midden en Hij laat onvermijdelijk zijn stempel achter

De volgende morgen gaat inderdaad de telefoon. Het was die mevrouw. Zij zei me: "Ik heb jullie beweging heel erg gewaardeerd, het lijkt me zelfs dat jullie de meest geschikte personen zijn om naar de televisie te gaan. Dus ik heb al gesproken met mijn vrienden van New York om een programma over de beweging te presenteren. Lijkt jullie dat wat? Niet alleen dit, maar daarna zal ik ook zo snel mogelijk naar Engeland gaan, waar ik ook jullie de weg zal bereiden." (Applaus)

PASQUALE FORESI - "Op aarde zoals in de hemel"

Ray: Het is juist Graziella die als eerste in Pistoia Pasquale Foresi heeft ontmoet. Hij was pas twintig. Zij heeft hem enthousiast gemaakt voor het Ideaal van de eenheid. Het was in 1949.

Zes dagen geleden is Pasquale Foresi, die wij kennen als Chiaretto, gestorven. Hij gaf een unieke bijdrage in de geschiedenis van de beweging. Hij had een heel speciale band met Chiara, zoals ook Igino Giordani, Foco. Ze voelde dat zowel de als de ander medestichter was met haar.

Twee dagen geleden hebben we hem gegroet juist in deze zaal. Nu rust hij in de kapel van het Centrum van het Werk samen met Chiara en Foco.

We horen nu van hen enkele fundamentele momenten uit zijn leven.

(muziek en titel: "Op aarde zoals in de hemel")

Chiara: (...) Don Foresi heeft een periode van buitengewone rijpheid gekend in zijn geestelijk leven. (...) Toen heeft de Heilige Geest sterk in hem gewerkt, ook met (...) pijnlijke dingen, (...) daarom bezit hij een rijk innerlijk leven dat je niet vindt in anderen. (...) (muziek) Hij is in zekere zin de verpersoonlijking (...) van de eenheid. Kijk, hij weet echt eenheid te maken. Hij brengt die, hij maakt die concreet. (...)¹

(muziek en titel: De verantwoordelijkheid van het Werk van Maria delen)

Chiaretto: (...) in Ostia, in januari 1950, ik herinner me nog dat Chiara een kamer aan het schoonmaken was, de deur stond open, ik kwam in de gang langs en Chiara hield me tegen en zei me: "Wil je met mij de verantwoordelijkheid delen om de beweging vooruit te brengen?" Van de ene kant schrok ik, van de andere kant was ik blij, maar ook vol twijfel. (...) ² (muziek)

Chiara: (...) we begrepen dat in de 'kern' (...) het idee al aanwezig was van dit plan van God, dat er in de toekomst een persoon zou zijn, die de verantwoordelijkheid (...) moest delen. Dus het idee van de copresident was toen al ontstaan. (...) ³ (muziek)

Chiaretto: (...) Ik denk dat een belangrijk moment voor de bijdrage die de Heer wilde dat ik aan het Werk van Maria zou geven (...) was, toen (...) het Heilig Officie, tot twee keer toe, besloten had om ons te ontbinden en de paus dat niet aanvaard had. (...) Ik suggereerde dat de paus een persoon zou benoemen die zijn vertrouwen genoot, om hem verslag uit te brengen over het leven van de beweging en zijn eventuele goedkeuring te geven. De paus aanvaardde deze suggestie (...). Dat was een beslissing die (...) ook Johannes XXIII daarna heeft aangehouden, en die ons de mogelijkheid gaf om goedgekeurd te worden (...).⁴

(muziek en titel: Het Pact)

Chiara: (...) ik herinner me dat ik een dergelijk pact gesloten heb met Chiaretto met de woorden: we zullen zien wat God wil. (...) Als met Foco (...) dit licht is uitgebroken (...) wie weet wat er uit voort zal komen? (...) We hebben dus dat pact met Chiaretto gesloten (...) en we verwachtten een ander Paradijs, nietwaar?! Maar er zijn integendeel ideeën gekomen om dat Paradijs dat we gezien hadden, te incarneren. (...) ⁵

Chiaretto: (...) Ik herinner me dat Chiara na de mis naar buiten kwam. Ze was wat in gedachten verzonken en zei: "Maar weet je, ik heb begrepen dat jij van de aarde komt, ik kom van de hemel, en in de eenheid die we in de communie hebben gesloten, is er de incarnatie van het leven van de beweging op aarde." Ik was echt ontgoocheld, ik voelde me zo, want ik verwachtte juist een nieuw Paradijs. Daarna heb ik begrepen dat ook de incarnatie belangrijk was, dat het een bepaalde manier was om het Paradijs te beleven. ⁶

---

¹ Uit de groet van Chiara aan de focolarina's - Castel Gandolfo, 5 januari 1992 (pag. 4).

² Don Foresi tot de focolarino's en focolarina's van Montet: Hij beantwoordt hun vragen - Mollens, 21 september 1991 (uit antwoord nr. 11).

³ Chiara tot de deelnemers aan de Assemblee: "Over de statuten en de reglementen en in het bijzonder over het reglement van de Focolarini" (Geschiedenis van de statuten) - Castel Gandolfo, 30 september 1990 (pag. 7).

⁴ Don Foresi tot de verantwoordelijken van de deelzones en focolares: Hij beantwoordt hun vragen - Mollens, 14 augustus 1998 (uit antwoord nr. 30).

⁵ Chiara tot de internen van het Stadge van Montet: ze beantwoordt de vragen - Montet, 11/09/1987 (pag. 4).

⁶ Don Foresi tot de school van de focolarina's uit de continenten: ze beantwoordt hun vragen - Castel Gandolfo, 16 januari 1992 (uit antwoord nr. 11).

Chiara: (...) Foco moest aan Chiaretto voorafgaan, want dat Paradijs dat we gezien hadden, dat ook het Werk van Maria uitstekende, (...) moest concreet worden op aarde (...). Dus het plan van God met Chiaretto is de concretisering. (...)⁷

(muziek en titel: De incarnatie)

Chiaretto: (...) Ik voelde een speciale genade (...) toen het krantje 'Città Nuova' ontstaan is. (...) Ik herinner me dat we in Fiera di Primiero waren en dat we dat krantje hebben gemaakt dat we de naam 'Città Nuova' hebben gegeven, een naam die in zekere zin uit de Apocalyps kwam. Onderaan in het begin stond er in ons krantje: "Zie, ik maak alles nieuw". De eerste kopieën waren een zeventigtal, met een stencilmachine, die we in Fiera di Primiero hadden en we deelden die uit. Ik herinner me dat er een zekere positieve reactie op kwam, als van een klein werk van God dat aan het ontstaan was. (muziek)

(...) We voelden een andere noodzaak: een huis te hebben waar we onze bijeenkomsten konden houden. (...) We hadden toen niets (...). Tot op een bepaald moment (...) Enzo Fondi een stuk grond als erfenis had gekregen (...) en we zeiden: "Kijk, hier zal het Mariapoliscentrum komen." Iedere keer als we de bijeenkomsten hielden in Villa Maria Assunta, brachten we onze mensen die op de bijeenkomsten waren daar naar dat terrein en zeiden: "Hier zal het Mariapoliscentrum komen." (...) En ook toen voelde ik dat er een zekere 'genade' van God was geweest.

(muziek)

In Loppiano is er dan een andere genade geweest. (...) Eletto Folonari had (...) het landgoed van Loppiano geërfd en ik zocht altijd naar geld voor het Mariapoliscentrum. Op een bepaald moment was er iemand die zich aanbood om het landgoed van Loppiano te kopen.

Vooraleer het te verkopen, zei ik tegen Chiara: "Kijk, ik ga naar Loppiano, ik ga het bekijken, tenminste één keer om te zien waar het om gaat." Ik herinner me dat ik gegaan ben en er was toen geen autoweg, we deden er 5,6 uur over om van Rome daarheen te gaan (...). Toen ik in Loppiano aankwam, zei ik: "Hier kunnen we de vormingsschool houden voor de Focolarebeweging (...). (...) En zo zei ik tegen Chiara, toen ik terug was in Rome: "Kijk Chiara, laten we het niet verkopen, maar laten we proberen om de scholen daarheen te brengen." Eerst ging de mannelijke school daarheen, die voor een jaar onderdak vond in Villa Eletto. Het jaar erop hadden we al gebouwd en begon ook de vrouwelijke school. En ook toen voelde ik een genade. Natuurlijk kon ik me niet voorstellen dat dit zich zo zou ontwikkelen en dat het vooral in heel de wereld deze ontwikkeling zou hebben. (...)⁸

(muziek en titel: De wortel)

Chiaretto: (...) De echte verlaten Jezus heb ik leren kennen in 1967 (...) toen ik heel mijn leven van het Ideaal opnieuw bezag en zag dat het helemaal verkeerd was. Ik had er niet goed aan gedaan 'Città Nuova' te maken en de uitgeverij, ik had er niet goed aan gedaan Loppiano op te richten... Het is niet dat deze visies verkeerd waren, want bij het doen van deze dingen die daarna iets geworden zijn en waarvan het duidelijk werd dat het werken van God waren, was er veel menselijks in mij en ik zag in 1967 alles met deze blik. (...) Maar Chiara heeft me altijd geholpen om dat te overwinnen. Ik herinner me dat zij juist in 1967, toen ik in de meest donkere

---

⁷ Chiara tot de school van de focolarina's en de focolarino's (in aanwezigheid van heel de stad): Ze beantwoordt de vragen - Loppiano, 13 mei 2003 (uit antwoord nr. 2).

⁸ Don Foresi op de bijeenkomst van de focolarina's. Hij beantwoordt hun vragen - Castel Gandolfo, 8 december 1990 (uit antwoord nr. 4).

nacht verkeerde, me zei: "Je zult zien, er zal een dag komen dat je ook deze beproeving als een zegen zult zien." En die dag is gekomen. (...) ⁹

(muziek en titel: De studie)

Chiaretto: (...) in september 1950 was ik net 21 geworden. (...) Enkele focolarina's, ik en , ik denk, ook een paar andere focolarino's: we waren toen nog maar met weinig focolarino's, (...) ik herinner me dat we met dat kleine groepje wandelden langs de weg die naar Siror ging, van Tonadico naar Siror. Op een bepaald punt keert Chiara zich om. Ik liep achter Chiara en ze zei me: "Ik moet theologie studeren." En toen ze zich daarna tot mij richtte, zei ze: "Nee, ik moet die studeren in jou." (...) ¹⁰

(muziek)

Chiara: (...) En het is hier, (...) op dit moment, dat onze studies ontstaan als ondersteuning van de wijsheid (...). ¹¹

(muziek)

Chiaretto: (...) Chiara heeft haar charisma altijd willen confronteren met mijn klein theologische charisma, tijdens al deze jaren. Chiara zei me jullie dit te zeggen, want ik schaam me daarvoor (...) ¹²

(muziek en titel: Het priesterschap)

Chiaretto: (...) Ik zei een keer tegen Chiara: "Chiara, ik zou je iets moeten zeggen, maar ik wacht tot jij het me zegt. En Chiara zei me: "Ook ik heb je iets te zeggen, maar ik wacht tot jij het me zegt."

Zo ging dat twee, drie dagen verder. Op een bepaald moment zei Chiara: "Ik ben de verantwoordelijke van de beweging, ik ben de verantwoordelijke van het focolare, dus jij moet het me zeggen." Ik hoopte dat het was wat Chiara dacht, maar het leek mij ook iets onmogelijks. Ik zei haar dus: "Luister, Chiara, ik voel de roeping tot het priesterschap." En Chiara zei een ogenblik niets. Ik was erg geschrokken. Ze zei toen: "Het was net wat ook ik voelde; dat jij priester moet worden." (...) ¹³

(muziek)

Chiara: (...) Wel, Chiaretto heeft een functie gehad in zijn leven (...) om echt vader te zijn van allen, want hij is de eerste priester geweest, en ook al was hij nog jong (...) werd hij in de situatie geplaatst niets te verwachten van het Werk van Maria, ook wel omdat je altijd iets verwacht in de zin van het charisma, enz., maar ook om iedereen in de beweging te helpen. Hij heeft ook mij geholpen, hij heeft de popi geholpen. Ik zou dus willen zeggen dat die vaderfiguur typisch is van Chiaretto. Misschien zoals van niemand anders in de beweging, zoals van niemand anders. (...) ¹⁴

(muziek)

Chiaretto: (...) Je kunt dus zeggen dat mijn bijdrage echt miniem is geweest, maar alles is voortgekomen uit de vitaliteit van de beweging en uit God zelf. (...) ¹⁵

⁹ Don Foresi tot de Mariapolis Araceli: Hij beantwoordt hun vragen - Mariapoli Araceli (Brazilië), 18/05/1991.

¹⁰ Don Foresi op de bijeenkomst van de focolarino's: Hij beantwoordt hun vragen - Castel Gandolfo, 23 december 1990 (uit antwoord nr. 3).

¹¹ Chiara op de bijeenkomst van de gedelegeerden van het Werk van Maria in de zones: inhuldiging van de Mariale volksuniversiteit - Rocca di Papa, 15 oktober 1980 (pag. 3).

¹² Don Foresi op de bijeenkomst van de Focolarino's. Hij beantwoordt hun vragen - Castel Gandolfo, 23 december 1990 (uit antwoord nr. 3).

¹³ Don Foresi op de bijeenkomst van de focolarino's: Hij beantwoordt hun vragen - Mariapolis Luminosa (VS), 19 mei 1990 (uit het antwoord nr. 1).

¹⁴ Chiara tot de focolarino's. Ze beantwoordt hun vragen - Loppiano, 14 mei 1987 (uit vraag nr. 17).

¹⁵ Don Foresi tot de stad: Hij beantwoordt hun vragen - Loppiano, 6 mei 1995 (uit vraag nr. 20).

(...) Alles is spontaan gekomen (...). Als wij programma's hadden gemaakt, zouden we nooit gedacht hebben aan zo'n snelle en diepgaande verspreiding. We zijn aan het begin. Ik denk dat het plan van God zal doorgaan met zich te voltrekken tot we kunnen zeggen: "Dat allen één zijn".¹⁶

(muziek en titel: Dank je, Chiaretto!)

BESLUIT

Ray: We groeten elkaar nu. Dank je voor dit uur dat we allemaal verbonden waren met elkaar. Het volgende Collegamento zal zijn op 26 september om 18.00 uur.

Maar... we zullen het niet doen vanuit deze zaal, dat jarenlang ons huis was. Binnen een week beginnen de werken voor een noodzakelijke renovatie... Er zijn veel jaren voorbijgegaan.

Ondertussen zal het Collegamento andere vertrekpunten hebben en het zal een verrassing zijn ook voor ons!

We bedanken voor de talrijke boodschappen uit vele delen van de wereld van Noord tot Zuid, van Oost tot West. We lezen die niet omdat de tijd ontbreekt.

Dag allemaal! Tot in september! (Applaus)

---

¹⁶ Don Foresi tot de focolarino's en focolarina's van de school van het Vijfde jaar: Hij beantwoordt hun vragen - Montet, 12 augustus 1995 (uit vraag nr. 15).